

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap majus 31^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' nagy és kicsiny.

(Novella.)

I.

Heinik, az öreg buchendorfi erdősz, estve karszékében ült, Min a leányára marczona tekintetét vetve — mennyire t. i. irántai szeretete engedé — 's nagy favadászipájából sűrű felhőként eregetve a' dohánygőzöt Mina oldalt vasalt, 's csendesen dalolván, csak lopva pillantott az ingerült atyára. Márton, a' vén vadász, kályhalóczán ült, 's puskáját fényesre tisztítá.

Hosszú csend után, melyet csak az ura lábainál fekvő vadász-eb hortyogása szakasztott félben, Heinik letéve pipáját, fölkel; keresztbe vetett kezekkel Mina elébe lépett, 's olly hangon, mely szelid akart lenni, de nem volt, kérdé: „Hát csak nem akarod a' nagyságos kapitány urat?”

„Nem, atyám!” viszonzá Mina hidegen.

„S mért nem?” — hallatá az öreg már mélyebb bassusban.

„Megmondám már neked, atyám; ő igen is nagy hozzám képest.

E' szókra hosszúra nyult az öreg erdősz képe, 's mint szélcsend után a' dörgés, úgy pörögtek szájából e' szók: „nagy, nagy? Leány, te vétkezel a' világ legdicsebbike, a' nagyság ellen! 's mit árt neked az ő nagysága? Miben akadályoztat az téged? nem hajolhat-e ő meg? 's egész teste nem arányos-e' nagyságával? Azt hiszed, hogy eldődeink olly piczi teremtesek voltak, mint te? Nagyobbak voltak ők náladnál, nagyobbak én nálam, sőt még Mártonunknál is nagyobbak; 's ha minden leány elrémult volna e' nagyok egyikének nyujtani kezét, hol volna most a' világ?”

„Atyám! — válaszolá Mina — nem kell összekötni azt, mi nem illik össze. Mindig magasra kell nyujtani fejemet, ha csak szeme közé akarok is nézni a' kapitánynak!”

„Nem kell e' éghez is emelned azt? Minek hát föld, ha nem akarod azt mozditani?”

„Ha megcsókolni akarnám, székre kellene állanom!”

„Van a' kapitány urnak elég széke, szép párnaszékei, nem fog fájni a' föllépés!”

„S aztán a' világ! — nem, azt soha sem tűrhetném - el. — Nem vevéd észre magad atyám minap, midőn a' falun át templomba mentünk, 's a' kapitány karon fogvást vezetett — mint nevettek az emberek ajtóik előtt? Igen, sőt a' bíró Annája a' plebanus gazdaszonyának — jól hallám — ezt sugá: „nézzd csak, a' nagyságos kapitány urnak zsebe is kifügg!”

„Na, 's mi aztán? valami rossz a' zseb? Mindenek előtt a' nagyságos kapitány ur zsebe aranyokkal tele van!”

„Atyám, kérlek, ne szólj többé erről. Tudod, soha sem mondtam ellent neked; mindig engedelmeskedém intéseidnek: de itt, hol egész életem boldogsága forog fenn, meg kell kérdeznem szívetem is, 's az — n e m e t mond; azért még egyszer kérlek édes atyám, ki-mélj - meg a' kapitánytól.”

„Na! — mond az öreg — miattam menj hát paraszthoz férjhez, 's arczod veritékében keresd kenyered.” E' szókkal vevé pipáját, 's hálókamrájába ment, mialatt még dörmögé: „Hogy a' jó Isten is olly kicsinynek hagyá leányomat!”

Mina vidámon kiáltá: „jó éjszakát Márton!” — 's elszökdele atyja után. De az öreg Márton, ki egyébként aludni menés előtt tréfált 's enyelgett vele, most csak kedvetlenül mozditá - meg sipkáját, 's a' kályhapadon maradt ülve.

II

Más nap reggel, midőn Mina a' kertben délre ázalékot szede, látta Mártont ünnepi ruhájában a' fasoron átmenni. — Hova illy jókor, 's miért olly ünnepien? — kiáltá feléje — „Ej! — felelé ez — átkozott bolond utat kell tennem, és pedig, megengedjen a' kisasszony, ön miatt!”

„Miattam?” — kérde álmélkodva Mina.

„Igen, igen, csak nézzen rám; mért is olly nagy magának minden? Uratyja mond ma nekem: „Márton, te hallottad, milly udvariasan kérte - meg tegnap leányomat a' kapitány?” — Lelkemre (itt szikráztak Márton szemei) azt hallottam. — „Hallottad azt is hogy a' kis makacs nem akarja őt!” — Fájdalom! (itt összehúzta szemöldeit) hallottam azt is. — „Mit tegyek? — folytatá édesatyja — kényszeríteni nem akarom; azért légy olly jó, menj-át a' várba, 's vidd-meg a' kapitánynak a' tagadó választ. Te alatta szol-

gáltál; ő szeret téged; jól ismered őt; azért legjobban fogod tudni megczukrozni a' labdacsot, 's tőled legszivesebben is veendi-be.“ — Így szóllt uratya, 's most meg kell tennem e' keserű utat.“

„Keserű? 's mért keserű? — kérde Mina — mit érdekel az egész téged?“

„Mit érdekel? — kiáltá Márton, setét vörös arczczal 's beszéd folyamában mindig erősebben — 's a' kisasszony kérdezheti azt? Hisz' tudja, mint zárám szivembe a' kapitány urat. Ő a' legjobb, legjelesb férfiú a' világon. Mit velem tett, midőn még az ezrednél valék, azért jutalmazza meg őt Isten! Hogy rajtam könnyítsen, szolgálatjába vett; 's midőn később ideglázba esém, akkor sem bocsájta-el. Előszobájában kelle feküdnöm; maga nyújtá a' gyógyszert, midőn fölépülék. Ha! ha! nevetnem és sirnom kell, ha azon tragico-comicai történetre gondolok. Tudta, hogy nagy kedvelője vagyok a' piquétnek, 's aztán leült ágyamhoz, 's játszott velem; habár alig tudta is a' kártyát egymástól megkülönböztetni. — Kisasszonykám, mondom önnek, hogy letérdeltem előtte, mint egy szent előtt, 's azóta éltemet is od' adnám érte!“

Mina hallgatott néhány perczig, 's majd úgy látszék, mintha gondolkozóvá akarna lenni; de aztán megrázá fejcskáját, 's mondá: „Igen, Dülmen nemes férfiú, magamnak is több bizonyságom van a' felől.“

„No's, hát?“ — szakasztá őt félbe Márton, jó véget várva.

„Jót tesz a' szegényekkel — folytatá Mina — alattvalói boldogabbak, mint valamennyin az egész környékben: igen, mondhatom, szép férfiú is, de“ —

„No's, mit de?“ — esék szavába aggódva Márton.

„De hozzám képest igen is nagy!“ — E' szókkal kötőjébe veté az utósó kartifliot, 's elszökdécselt.

De Márton egy ideig hallgatva állott, aztán fölkiáltott: „O asszonyok! köszönöm neked o ég! hogy nem kapcsolám életemet olly makacs teremtményhez!“ — Ezután kiment a' kertből, 's Rüstenberg felé (igy hivaték a' kapitány jószága) vevé utját.

(Folytatása következik.)

A második szerelem.

(Vége.)

V.

Azért Moranville semmivel sem hagyott alább a' fővárosban legfénylőbb életet élni. — Házat butorza-ki, mellyben minden központosulva volt, mi csak finom 's jó izlést mutata. — Egyik zajos vigalom a' másikat érte; de Valeria honn maradt mezei

jóságán, 's nem lehet rá birni, hogy csak egyben is részt vegyen.

— Egy estve Moranville álarczos tánczvigalmat ada, hova a' szépvilágnak, úgy szólván, válogatottait hívá-meg, — Az efféle örömek élénk szelleme már megnyitá az ajkakát, sziveket; varázs rendetlenségben tolonga mindenki keresztül kasul, midőn a' terem ajtaja megnyilt, 's egy hölgy szint' olly pazar, mint izletes keleti öltözetben lépe-be. — Képét álarcz fedé, 's azonfelül dús fátyol leplezé; de a' kar, láb, termet, 's mennyire az illedelem a' bájosan alakított keblet és vakító fehérségű nyakat látni engedé, képes volt az egész összesereglett férjfi-világot legkellemesebben meglepni.

Moranville, kire e' felette szép alak látása rendkívüli hatást tön, nem késett őt a' legudvariasabban üdvözölni, 's magát, minthogy egyedül jött, kísérőjének ajánlani. Az ismeretlen nyájas meghajtással fogadá ajánlatát, a' nélkül mindazáltal, hogy egy szót is ejtene ki; 's mivel éppen a' táncz kezdődék, mind légből alászállt legnagyobb kellemmel, diszesen a' lovag karjain repült-át a' fény sorokon.

Hiában igyekezék Moranville, mennyire csak az illedelem engedé, a' szép ismeretlentől egy szócskát is kicsalni, vagy a' fátyolon 's álarczon keresztül arczának egy vonalát is kivenni: De az ingerlő karok kezek, 's a' valószínűleg szép, de leplezett fő legkecsesebb mozgásaival értésére tudá adni, hogy szavainak mind-egyikét igen jól megérté.

Midőn éjjél után egy óra lön, csinosan redőzött levelkét nyoma észrevétlenül kezébe, és sietve elhagyá a' teremtet. — Moranville a' mellékszobába tért, 's következőt olvasa: „Ha szavát adja, hogy álszemélyem iránt kimélettel fog lenni, többször is vehetek részt gyönyördús vigalmaiban. — Hanem az első merénylet ellenem végképp' kizár onnan. — Sorsom örök hallgatásra ítél, 's egy halandónak sem fog sikerülni, tőlem egy szót is kicsalni.“

VI.

Moranville még nem volt eléggé koros illy kaland hatásának ellenállhatni, annál inkább, mert hiúsága is azonnal igen könnyen törbe ejté. — Egyszersmind bennséjében olly szenvedélyt érte ébredni, melly mindent felülmult, mit eddig hasonló esetekben érzett, és mivel az első összefövetel elég hatással birt rá nézve, nem tartóztatá e' kellemes érzésnek magát gondolatlanul átengedni.

Egy második álarczos vigalom, mellyet a' lovag ada, 's hol a' deli ismeretlen megjelent, végképp' elejté állásáról. — A' hölgy kívánságát teljesíté, 's éjjél után egy órákor az következő tartalmú

levelkét hagyott hátra kezeiben: „Midőn jószívűsége 's kiméltetése-mért szives köszönetemet tenném, biztosítom önt, hogy egy szavát sem vesztegeté hálátlanra. — Holnapután álarczos multság lesz Barboeuf grófnál; ott megtalálhat.“

Amor nyila, mely, mint tudva van, horgos, és nem könnyen huzathatik vissza a' szív összeroncsoltatása nélkül, egyre mélyebben hatott a' lovagéba, 's az édes fájdalommal, melyet neki okozott, minden egyebet felejtete vele. — Csak gyéren látá Valeriát, ki bámulatos türelemmel és nyugodtsággal feledé részvétlenségét, 's e' ritka látogatások is csak rövid pillanatokig tartottak, kivált a' grófnál történt utósó összejövetel óta. — Ott e' tartalmú iratot nyomá a' deli ismeretlennek kezébe: „Halálosan érzem magamat sebesítve ön kellemei és szerelmetessége által. — Ne vélje, hogy közönséges hízelt szavakat olvas; mert ha ön nem tud irt keblem égő fájdalma enyhítésére, feltudandom keresni bizonynyal az éjszak-amerikaiak szuronyai közt.“

VII.

Soha sem üzék egymást a' vigalmak annyira Moranville házánál, mint most, mióta a' szép ismeretlen látása rajta olly mély sebet ejte. — Mindig megelőző, sőt néha nyájas is volt ugyan iránta; de egy hosszú, meleg kézszerítés volt az egyetlen szerelmi-jel, melyet tőle nyerhete, és ez is csak igen észrevétlenül történheték. — Ez által szenvedélye iránta közel a' düh 's kétségbeesésig csigáztatott.

Igy mult-el a' lovagra nézve kettős fájdalmak közt több hónap. Ugyanis egy részről gyötré az ismeretlen szerény kegyetlensége, más részről a' szeliden szenvedő nőnek látása égő kinnal tölté-el valóját — Alig remélheté, hogy viszonyai az ismeretlennel előtte titokban lehetnének, 's még is, kivéve némi halványságot, búslakodást, ugyanaz maradt, mint a' pap kezeiből vevé.

Azonban ezek ritka derült pillanatok valának új szerelme örült-ségében, 's a' visszaemlékezés Valeriára, ha a' bájos ismeretlenre gondolt, csak hamar elenyészett.

Egy fényes tánczvigalom alkalmával, mely a' király születése évünnepén tartatott, végre Moranville jól vélte hinni, hogy esdeklései, könyűi, melyektől magas szenvedélyében nem tartóztathatá magát, melegebb részvételre találtak az ismeretlen kedvelltnek szívében. — Olvashata is következő szavakat egy levelkén, melyet távoztakor ada kezébe: „Nem türhetem, hogy ön tovább szenvedjen, kedves lovag! — Hiv szerelem jutalmat érdemel, 's ez ne legyen tovább megtagadva. — Hagyja ön holnap kertjének mel-

lékajtáját nyitva. — Délutáni egy órakor megtalál a' lugosban, közel Janus mellszobrához.“

VIII.

Ki szenvedélyét illy magasra tüzelte, mint lovagunk, közönségesen az illedelem 's öngyőzelmet sem ismeri. — Mult és jövő felejtve valának Moranville előtt. A' jelen ragyogó perczei egészen elvakíták, 's mint a' böszültség bizonyos nemében, midőn az ember legbensőbb valója átváltozik, elhatározható magát, jövője minden szerencsáját birhatásaért feláldozni.

Midőn az óra egyet ütött, belépe a' kijelelt lugosba, 's ott találá ismeretlen hölgyét úgy, mint első alkalommal látá. — Felfortt érzései miatt nem szólhatván, lábaihoz borult; halkan sirva hajlott-le hozzá a' forrón szeretett; lepel és álarcz lehulltak, 's — Valeria könyűi özönében feküdt Moranville szívében.

Minthogy mi legbiztosabban vagyunk tudósítva, hogy e' kis tündérjáték a' lovagot leghűbb és szeretet-teljesb férjjé változtatta-át, tehát minden nőszültt férjfiúnak tanácsolhatjuk, hogy bizonyos időben nejét másodszor is megszeresse. Csakhogy, mint már magától értetik, a' hölgyek is tudjanak szeretetre méltók lenni.

Schieszler után

HORVÁTH BOLDIZSÁR.

KÜLÖNFÉLE.

É j s z a k - a m e r i k a i k ö l c s ö n ö k E u r o p á b a n . - Nem ritka de csudálatot folyvást okozó tünemény, hogy az arany és ezüstben leggazdagabb országok gyakran a' legszegényebbek. Spanyol-amerika, melly fölfedeztetése óta emancipatiojaig roppant arany és ezüst tömegeket küldött Európába, ezen idő elmúltával kölcsönök által, mellyeket a' különféle országokra majd csak erővel toltak, amazoknak nagy részét ismét magához húzá. Midőn a' dühöt, pénzt kölcsönözni a' spanyol-amerikai statusoknak, meghűté a' szenvedett veszteségek, Éjszak-amerikára jött a' sor, 's 10 év alatt *) mintegy 150.000.000 dollárnyi névszerinti tőkét vett-fel Európától, miért most 10.000.000 dollárnyi kamatot kell fizetnie. Kérdés: az Amerikába illy pazarlólag küldött tőke olly czélokra fordított-e, mellyek bizonyos nyere-ményt adnak, 's a' kamatokat biztosítják, és milly következményei lesznek az adósok és hitelezők közötti viszonyoknak, millyen most Amerika és Europa között létezik. — Európában kölcsönöket vettek-föl, hogy állítólag kisebb kamatért, mint a' millyet Amerikában fizetnek, vasutak, csatornák, gőzösöket 's a' t. készítsenek. De nem elég, hogy a' statusok kölcsöneit egyes ban-

*) Kevés kölcsön lesz régibb, mint azt a' bankok 1830. ótai roppant megsaporodtából láthatni. 1820-ki jan. 1-jén 308 bank volt az egyesült tartományokban; számuk 1820—1830-ig 330-ra szaporodott, mit a' népszaporodtához képest inkább kevesbedéennek mondhatni: de 1830-ki jan. 1-jétől 1836-ki decemberig a' bankok száma 677-re rugott, 's jelenleg majd 800. A' tőke természetlen megsaporodása szülte a' bankokat.

kok kölcsönei követék, melyekről nem mondhatni, hogy vasut és csatornakészítésre fordítottak; illy roppant, bankjegyek által még többre szaporult pénztömeg beszívargása lényegileg ártott a' kölcsön állítólagos czéljának: a' pénzbőség magasra szöktette az áruk árát, 's a' napszámosnak különben is nagy fizetését; 's ez volt oka, hogy a' czélba vett vállalatokat a' kölcsönvett összeggel végrehajtani nem lehetett, 's további kölcsönök nélkül be sem végeztethetnek 's így nem is jövedelmeznek. 'S főleg e' várt jövedelmezésen alapul a' kamat 's egykori visszafizetés reménye; mert erős jelek mutatkoznak, hogy lehetetlen leend a' népre vagy egyes statusokra egyenes adót róni a' fölvetett kölcsönök kamatai 's egész lefizetés fedezeséül. Egy lap, Charleston Mercury, megjegyzi: „eddigelé egy adósságba keveredett status sem törekvék lefizetni azt; egy status sem mert még vasutak, csatornák 's a' t. helyreállításul egyenes adót róni a' népre. Ha hozzá tesszük még, hogy olly statusokban, is mint New York és Pennsylvania, hol még legtöbb európai szellem uralkodott a' nyilvános kötelezvények iránt, köznépgyűlésekben nemcsak visszaveték a' kormányok által tett kölcsönöket, 's további kamatfizetés ellen nyilatkoztak, hanem ez érzemény e' két status képviselő házaiban nemcsak kimondaték, de alaki tudósításokban ki is jelentették: úgy méltán kérdehetni, mi történendik a' nyugoti statusokban, ha New-York és Pennsylvania így nyilatkoznak? Mi történt Columbia, Mexico, Buenos-Ayres, Chili és Peru kölcsöneivel, tudja mindenki; 's most az a' kérdés; mi történendik Éjszakamerikában? Könnyű az éjszak-amerikaiak nagyobb rendét, magasb iparát és munkásságát felhozni; 's valóban ez és a' föld gazdagsága tartá-fenn eddig is menetében az egész dolgot; de így mehet-e ez tovább, ha az európai források kiapadnak, felette kétséges. Amerikában a' kormány nem kényszerítheti a' népet illy kötelezés-teljesítésre 's azon kevélységhez, melylyel az amerikaiak európaiakra tekintnek, még azon aljas öröm is vegyülend, hogy az európaiak rászédettek. Anglia és Amerika között vita támadt, melly az utóbbira nézve csaknem bizonyosan rosszul fog kiütni; az amerikaiak főczikkelyöket, a' gyapotot, drágán törekvénék fizettetni az angolok által; 's az amerikaiaknál dúsabb angolok, mennyire lehetett, e' terv ellen dolgoztak. Amerika meg fog győzteni, 's Európában tett kölcsönei nemfizetésével álland boszút magáért. Ki lesz e' két világrész között a' békebíró?

Csald, ki csálni akar. A' new-yorki tánczvigalmak egyikén következő történt. Miss A. és mr. B., kik egymást nem ismerék, 's a' városban idegenek voltak, ismerőseik közbejárása által szintén meghívatattak a' tánczvigalomra. Miss A. 28 éves és rút volt; ennek következtében férfi-ruhát választotta a' bálba menetelre, mi hangja és vonalmainak meg is felelt. Mr. B. szerfelett szőke, gyöngéd és sugár növésű levén, tetszelgési vágyból némbereknek öltözött, még pedig olly meglepőleg hiven, hogy a' csalódást senki sem gyanította. — Mr. B. a' bálnak választott szépe volt, 's a' fiatal gentlemennek se-regenként hódoltak neki. Végre egyik legbuzgóbb imádója, a' férfinak öltözött hölgy sógora, megtudván, hogy férfi az imádott szép, 's mindnyáját orránál hurezolja, boszút esküdött ellene. Hosszas nógatás után sikerült sógornőjét reá beszélnie, hogy az ál-miss B-nek udvaroljon, 's ez azt olly hévvel tette, hogy B. végre légyott-ra rendelő imádóját. A' találkozásnak eredménye még azon éjen elsöktetés lön, és B., hogy pajzánságait megköszorúzza, éjfélutáni 3 órakor oltárhoz lépett kedvesével, 's onnan a' képzelte férj lakába hajtattván, harsány kacaj között álöltönyét leveti, 's magát mint

ifjút mutatja-be. De most a' más félre került a' nevetés.—B. bálványnyá meredve állott, midőn vőlegénye nem igen kellemes hölgygé változott-át. Árulás, csalásról beszélt; haragjának kitörő szidalmakban adott utat; de ez mind nem használt; az amerikai törvények helybenhagyák a' tettet. Mit volt mit tenni, mint sorsával kibékülve, körülményeivel megbarátkozni. És néhány nap mulva már nem volt oka lépését megbánni; mert neje olly szellem-dús mint rút, olly művelt mint szegény, és ámbár nem fiatal, de e' mellett maga a' megtestesült jószág. Nem lehetne-e e' tárgyból jeles vigjátékot faragni?

Amerikai vadász anekdota. Bizonyos arkansasi ültetvényes, később ügyességéről 's bátorságáról híres vadász, következő vadász kaland-ját beszéli-el, melly kezdő vadász korában történt vele. — „Egy este minden fegyver nélkül, még csak kést sem hordva magammal, sétálni lovagoltam. Egyszerre egy őz iramlik — át előttem a' rétnék magasra nyultt fűvében. A sűrű, bújá növésű fűben csak hamar eltűnik előlem, de alig mulik-el neh ny pillanat, egy főt látok előlem a' fűből felbukni, mellyet őzem fejének képzelek. Minden fegyver nélkül mit tegyek? de a' vadászi kedv ingerelt, 's én elhatározám vadamat meglopni, és ha lehetséges, kézzel megfogni. Pillanat alatt földön voltam, 's a' magas fűben hason kezdék a' mozdulatlan álló vad felé közelíteni. Most már közelében vagyok; hirtelen fel akarok bukni, 's martalékomat hátulról megragadni: ezen pillanatban megfordul az állat, 's én — egy villogó szemekkel rám meredő parduczt látok magam előtt. A' rémülés megfoszt eszméletemtől, 's én mozdulatlanul, tudtomon kívül szintén az állatra meredek. Itt nálam a' kétségbeesés vitta azt ki, mit más ehhez hasonló esetekben a' rettenthetlenségnek kell kivívni, t. i. a' vadnak szeme közé szilárdul, elhatározottan 's mozdulatlanul tekinteni. A' parducz a' nélkül, hogy gyanitná, kivel van dolga, egy ideig viszonzá üdvözlétemet; azután pistolni kezd, 's mielőtt rémülés okozta merevültségem föengedne, hirtelen megfordult, és a' sűrűbe száguldott. Én is lovamra ültem, és bizonyosan könnyebb szívvel ügettem haza felé, mint parduczom az erdőbe.“

A' papagáj végszava i. Danczigban bizonyos Hewelke ur, gazdag serfőző él, kinek szobái többi butorzata között csinos rézkalitkája 's ebben csevegő papagája is van. Hewelke urnak majdnem naponkénti foglaltossága, a' szobájában megjelenő 's árpát szállító pórokkal számolás Ezek miután dolgaikat végezték „Hewelke ur, mi már megyünk“ mondással szoktak a' zajló tömegből távozni. A' papagáj ezt számtalanszor hallá, 's talán különösnek is tetszett neki. Egy napon Hewelke ur haza térvén, midőn a' szűk lépcsőn szobájába felbotorkálna, a' házi kandurjő vele szembe, de olly ugrásokkal, mellyek rossz lélekismeretre mutattak; a' kandur szájában pedig a' papagáj vergődött, ki vég-inségében még e' szavakat hallatá: „Hewelke ur, mi már megyünk!“

Figyelmeztetés. — Távulabb lakó t. cz. előfizetőinket tisztelettel figyelmeztetjük, hogy a' nem sokára leendő pesti medardvásárra jövő alkalmak által legkönnyebben küldhetik-fel a' kiadó hivatalba Regelőnk második félévi díjját, mellyre az előfizetés a' nélkül is már június elején kezdődik.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károly' betűivel, valóságos angol vas-sajtón
uri utsza 612.